

Святата майка

К. Д. ЛАНКОВЪ

Мецана и орачътъ

Струва се Мецана въ покаята. Отдавна не бѣше сѣмала тя отъ плачината. Всичко сѣга ѝ последвае чудно хубаво. Срѣлъ пошего орачи орачъ. Набавилъ го Мецана.

— Добъръ денъ, ораче!

— Добъръ денъ.

— Хубаво ли е да си орачъ?

— Хубаво, Мецано!

— Тогава и азъ искамъ да стана

орачъ!

— Стана, Мецано!

— Ще ми научиш ли какъ се оре?

— Ще те науча, само ако искаш!

— Тогава да започваме!

— Да започваме! Ела да ми по-

кажешъ.

Все Мецана да помага на орача. Ора съ него цѣлъ денъ. Измори се. Вечерта азъ пошего отъ всѣхъ другъ пътъ.

— Много ти е сладка хѣбба! — каза ти на орача.

— Сладка е Мецано, защото си работила днес! И на менъ всичко каквото азъ, все ми е сладко. Всѣкога е сладка хѣбба, когато работиш!

— Отъ сѣга пакетъхъ всѣкога ще работя, за да ми е сладка хѣбба!

Орава цѣлъ месецъ орачътъ и Мецана. Сладка това изкарвала торъ на нивата. Наполе се Мецана. Става отлична орачка.

Цѣлото поле отвори до край се пекри съ гаста зная. Добре лѣтото.